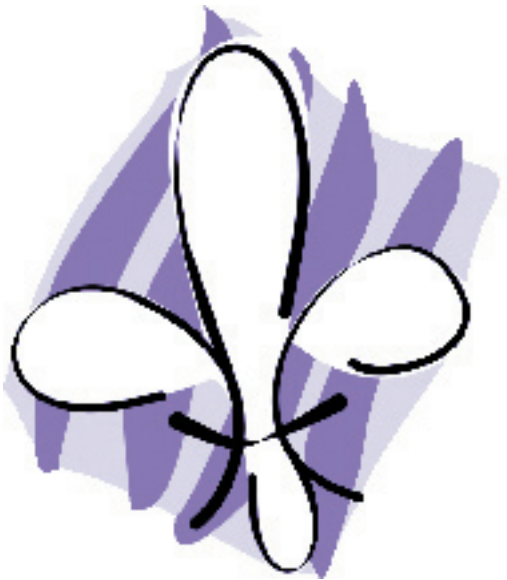

LA CARTA FEV

SUMARI

¿QUÈ ÉS LA CARTA FEV? 4

JUSTIFICACIÓ HISTÒRICA 6

CARTA FEV 8

ESTRUCTURA DE LA CARTA 10

MISSIÓ DE L'ESCOLTISME 31

MODEL DE PERSONA 32

EDITA

COLABOREN

MINISTERIO
DE TRABAJO
Y ASUNTOS SOCIALES

POR SOLIDARIDAD
OTROS FINES DE INTERÉS SOCIAL

“Ella està en l’horitzó. M’hi aprobe dos passos i ella s’allunya dos passos. Camine deu passos, i l’horitzó es desplaça deu passos més enllà. A pesar que camine, no l’atraparé mai. ¿Per què servix la utopia? Servix per açò: per caminar.”

Eduardo Galeano

¿QUÈ ÉS LA CARTA FEV?

La Carta FEV és un document consensuat i aprovat en assemblea l'1 d'octubre del 2006 pels membres de la FEV. En ella s'expliciten els nostres objectius i característiques com a entitat scout, amb la intenció que servisca de guia per assolir la nostra finalitata comuna de transformació social.

La Carta FEV ens definix com a institució des del més profund, posant de relleu els elements bàsics de la nostra acció educativa i transformadora. Suposa així un ideari en què s'establixen els principis del nostre treball comú i orienta una acció local amb vocació global. Des de la unitat i la sinèrgia, la unió de voluntats que es troben dóna una resultat major que el mer sumatori de les parts, ja que les esperances, la força, els dubtes i el camí de cada company repercutixen en les pròpies forces, dubtes, esperances i camí, reforçant-lo, ampliant les mires, redimensionant-nos.

La Carta FEV ens definix en la seua redacció des del mateix moment en què es comença a treballar sobre ella. Amb ella es pot identificar cada membre de la FEV, i resulta no només una expressió del que som sinó també d'allò que volem fer.

La carta FEV és una utopia del dia a dia; expressa un camí tortuós, complexe i probablement interminable, però que mereix ser recorregut. Amb la mirada posada en el futur ens convida a prendre aire, renovar forces i continuar caminant junts per un món millor.

JUSTIFICACIÓ HISTÒRICA

La FEV es crea el 1997 amb la unió de Scouts de Castelló, Scouts de Alicante i el Moviment Escolta de València. Este fet s'emmarca en una estratègia global del MSC que apareix amb el desenvolupament del projecte Alfa, que pretenia definir la distribució de competències entre el propi MSC i les seues entitats mebres. La necessitat de facilitar les vies de comunicació i participació interna va dur a la creació de federacions d'àmbit autonòmic que serien les que ostentarien la representació i interlocució directa al si del MSC.

A partir d'eixe moment la FEV ha avançat, tant en la unificació de criteris com en l'adquisició de competències que abans els eren pròpies a les seues associacions membres. El desenvolupament sistemàtic d'una planificació estratègica (L'Olivera, Pla Estratègic i Rebrot) ha afavorit el creixement del sentit d'unitat des dels inicis de la FEV. La pluralitat i eixe sentit unitari han sigut els pilars bàsics per a la creació d'un projecte comú.

Estos deu anys de marxa han donat lloc a una sinèrgia que ha permés la creació d'elements de treball comuns, com són l'Escola Lluerna, el programa de joves o els equips transversals, que han donat resposta a inquietuds i dificultats compartides. Així doncs, la Carta FEV sorgix com a resposta a la necessitat d'un marc ideològic comú que substente el desenvolupament quotidià de l'activitat de la FEV.

CARTA FEV

La Federació d'Escoltisme Valencià es un moviment educatiu de caràcter voluntari per a xiquets i joves que forma part del MSC des d'una **identitat pròpia**, conscient i arrelada. Partint d'una anàlisi de la realitat que ens envolta i a través de **l'educació en valors**, busquem millorar la societat mitjançant l'aplicació activa del mètode escolta i el nostre compromís amb els valors de la Llei Escolta. En el nostre procés educatiu entenem la **natura** com una ferramenta fonamental, per la qual cosa fomentem la seua conservació i gaudi.

Optem per la **transformació social**, i volem ser constructors d'una societat més humana. Som jutges i part de la democràcia, participant **críticament i activament** en la seua realització efectiva des d'un punt de vista apartidista.

Optem per la **persona** com a element fonamental en la transformació de la societat, i entenem l'**educació integral** com l'eix de la nostra tasca, sempre treballant des de i per a la base del moviment: **els agrupaments escoltes**.

Optem pel **creixement espiritual** com a base del desenvolupament personal. Des del màxim respecte cap a altres religions i cultures elegim **Jesús de Nazaret** com a model per a la vida personal i comunitària, i som part activa d'una **Església oberta i plural** que, en continu moviment, pretén la integració i la pràctica dels valors cristians en tots els àmbits de la nostra vida.

Per açò, optem per una FEV **oberta i amb sentit**, on **tots** els membres juguem un **rol actiu** en la construcció d'una societat més justa i solidària amb els empobrits, en la qual tots puguem sentir-nos més feliços en “contribuir a fer **més feliços** els altres”.

Aprovada a l'Assemblea FEV de l'1 d'octubre del 2006

ESTRUCTURA DE LA CARTA

La Carta s'estructura en cinc parts diferenciades.

En la primera parte es definix què és la FEV i com treballa.

*“La Federació d'Escoltisme Valencià es un moviment educatiu de caràcter voluntari per a xiquets i joves que forma part del MSC des d'una **identitat pròpia**, conscient i arrelada. Partint d'una anàlisi de la realitat que ens envolta i a través de **l'educació en valors**, busquem millorar la societat mitjançant l'aplicació activa del mètode escolta i el nostre compromís amb els valors de la Llei Escolta. En el nostre procés educatiu entenem la **natura** com una ferramenta fonamental, per la qual cosa fomentem la seua conservació i gaudi.”*

Moviment educatiu

El treball que realitzem en l'escoltisme s'emmarca en el que es coneix com a educació en el temps lliure. En la societat en què vivim, el temps exempt de responsabilitats constituïx un espai essencial per a treballar la configuració de la personalitat. Des de l'escoltisme utilitzem el temps d'oci com un espai idoni per a educar en valors, ja que, encara que disposem de poc de temps efectiu, este espai esdevé molt significatiu. El nostre objectiu no és pujar banderes, ni cridar més fort el nom de la patrulla, ni embrutar de farina els caps dels llops... Més aviat estos aspectes han de ser ferramentes per aconseguir el nostre objectiu, que és educar en valors, i tota la tasca que desenvolupem es circumscriu a eixa finalitat. Els valors i creences constituïxen el nucli essencial de la persona i per això el nostre objectiu es dirigix cap allí, amb la voluntat de forjar personalitats fortes i íntegres.

De fet, una de les principals característiques que ens diferencien d'altres associacions juvenils, és el fet de comprometre'ns amb una llei que ens defi-

nix com a escoltes, a la qual ens adscriuim en el moment de la promesa. En este sentit, la llei no ha de ser entesa com una sèrie imperativa de normes de funcionament. És més aviat la recopilació dels valors que compartim els membres de l'escoltisme, recollits en unes directrius que ens mostren un estil de vida i una forma d'interioritzar estos valors, amb la finalitat de millorar la nostra actitud quotidiana cap als altres, cap a Déu, i cap a nosaltres mateixos. El compromís, el servei, el respecte, l'esperança, la fraternitat, la tolerància, el respecte del medi ambient, l'alegria, l'esforç, l'austeritat, la solidaritat, l'espiritualitat, la responsabilitat, la gratuïtat... són només alguns dels valors inclosos en la llei, essencials per a la construcció d'una societat més justa, i raó de ser del nostre moviment.

Identitat

La FEV s'emmarca en un territori amb una llengua, una cultura i una identitat col•lectiva pròpies, fruit de la nostra història. Conscients d'esta realitat i de la riquesa que suposa apostem per la seua promoció i defensa, a través del coneixement i l'expressió d'una cultura que ens recorda d'on venim i que constituïx el

primer pas per decidir cap on volem anar. Però no podem entendre este fet diferencial com un element de separació i aïllament. Només des de l'apreciació de la pròpia cultura podem obrir-nos al món, valorar altres formes de viure i de sentir i experimentar en primera persona l'intercanvi cultural.

El nostre arrelament constituïx un factor de protecció front al pensament únic i la unificació de les idees i les consciències. Ens servix com a fonament des del qual interpretar i qüestionar el nostre entorn, tant proper com global. La consciència de la nostra pròpia identitat suposa una oportunitat única i un punt de partida per a la construcció cultural del futur, i és la base fonamental per al desenvolupament d'una identitat global definida des de la igualtat.

Vida en la natura

Les vivències en la natura poden jugar un paper molt important, tant en el desenvolupament personal de cada xiquet i jove com en la consolidació del grup d'iguals com a grup de referència. Les experiències compartides en la natura poden arribar a ser molt intenses i fructíferes en la vida de la branca, marcant

sovint punts d'inflexió en la ronda. A més, l'espai natural ens oferix una oportunitat immillorable per a treballar l'educació de l'oci. Les experiències intenses en la natura impacten en el xiquet o jove, destapant-li una infinitat d'emocions i llocs per descobrir i viure en companyia dels seus companys, el grup d'iguals. És una alternativa d'oci enriquidora i saludable, que el xiquet o jove podrà integrar en el seu estil de vida i donar-li valor si sabem oferir-li a poc a poc espais per al seu gaudi. Este procés té en l'horitzó la valoració de la natura per allò que és en si, i no per allò que ens oferix. Hem de respectar-la per la seua pròpia essència, no només perquè ens servisca d'aliment.

Volem que el xiquet o jove descobrisca i experiemente en profunditat el medi natural, com un primer pas cap a la comprensió i interiorització de la unitat del perfecte i equilibrat organisme viu que és la natura. La natura no és simplement un mitjà disponible per a les nostres finalitats, sinó el molt complexe i meravellós resultat de diversos milers de milions d'anys d'evolució autònoma. No és nostra, no és una possessió que puguem comprar o vendre, no ens pertany als humans, no pertany a ningú. Tots som ella.

En resum, el paper de la natura com a ferramenta educativa en l'escoltisme residix en què el xiquet o jove descobrisca, comprega i reconega la natura com el marc on es desenvolupa la vida, inclosa la seua, i supertant l'egoisme o la comoditat, arribe a respectar-la, admirar-la i amar-la.

Les següents tres parts corresponen a les opcions MSC: país, educació i espiritualitat. Cal notar que els tres paràgrafs comencen amb el verb optem.

“Optem per la transformació social, i volem ser constructors d’una societat més humana. Som jutges i part de la democràcia, participant críticament i activament en la seua realització efectiva des d’un punt de vista apartidista.”

Educació no formal i transformació social

L’educació, pels valors i les actituds que pot transmetre, ha d’ajudar la societat a prendre consciència dels seus propis problemes i pot contribuir en gran mesura a la transformació i a la humanització de les societats. Quant a l’educació no formal, com és el cas de l’escoltisme, partix amb avantatge sobre

l'educació formal a l'hora de provocar canvis socials. Això es deu a la seua major flexibilitat i dinamisme. L'escoltisme no està nugat a lleis i burocràcies que puguen ralentitzar o bloquejar la seua adaptació als canvis del context. Els educadors escoltes han d'aprofitar això i adaptar el seu treball a l'evolució i canvi del context on viuen els seus xavals.

Segons planteja la constitució escolta mundial, el moviment escolta té com a finalitat educar el joves de manera integral per tal de formar ciutadans compromesos amb les seues comunitats locals, nacionals i internacionals. Ciutadà és qui se sent pertanyent a una comunitat i que s'identifica amb ella. No volem educar joves apàtics, inconscients i gens implicats. Pretenem forjar personalitats compromeses amb el seu entorn, que coneguen i siguen conscients de la realitat que els envolta, que tinguen ferramentes per analitzar-la i valorar-la críticament, i per últim, que s'impliquen en la transformació d'esta realitat. Eixa és la missió de l'escoltisme, i així la reflectim a la nostra Carta.

Moviment polític però no partidista

Formar ciutadans no pot, en cap cas, ser una activitat asèptica i exempta d'intencionalitat. És per això que la FEV definix clarament un model de persona conforme a uns valors expressats en la llei i la promesa. Este model és el mitjà fonamental per a la transformació social, entenent la participació, la implicació i el compromís amb l'entorn com una de les seues parts fonamentals.

D'esta manera, podem concloure que la nostra acció i influència directa sobre la societat no està ni pot estar subjecta a la disciplina de la política de partits, però al mateix temps no pot ser entesa lluny de la política i la democràcia. Si entenem que la participació en els afers públics que ens afecten és part de l'exercici de la ciutadania, podem concloure que la nostra proposta és una posada en pràctica de la democràcia, i per tant forma part activa de la vida política.

*“Optem per la **persona** com a element fonamental en la transformació de la societat, i entenem l'**educació integral** com l'eix de la nostra tasca, sempre treballant des de i per a la base del moviment: **els agrupaments escoltes**.”*

Persona

Optem per la persona perquè és un ser amb capacitat d'amar, de raonar profundament, de ser lliure i donar sentit a la seua existència. Un ser que és capaç de reconèixer l'altre com un tu, i que, tal com planteja el personalisme comunitari, desenvolupa la seua llibertat en la mesura en què creix amb l'altre. El tu i el jo formen un nosaltres que camina cap a la llibertat. La persona és el subjecte clau de la transformació social. Qualsevol intent d'eliminar la dimensió personal o reduir-la a un individualisme egoista i exclouent és un atac contra la possibilitat de desenvolupar-se plenament com a éssers humans. Qualsevol indicatiu que el ser humà té dret a destruir tota la natura perquè és més intel·ligent és un atac a la pròpia vida.

Educació integral

L'escoltisme és un moviment educatiu que persegueix la formació profunda del caràcter, l'assumpció d'uns valors i un estil de vida, l'expressió d'una manera de veure, ser i fer en el món. La nostra meta no és ensenyar als xiquets i joves unes tècniques, coneixements o habilitats parcel·làries. Volem contribuir a formar persones completes, que visquen el valors amb sentit i plenitud.

La nostra tasca consistix a ajudar xiquets i joves a descobrir, aprendre i integrar una forma de fer i de ser. Una persona íntegra és una persona completa. No busquem formar especialistes en res, sinó aprenents de tot, aprenents d'una manera de viure que té en l'horitzó la utopia d'un món millor.

La nostra acció es dirigix a capacitar xiquets i joves perquè sàpien aprendre a aprendre, que puguin ser útils, en qualsevol circumstància, a la construcció d'eixe nou món.

La nostra proposta es basa més en un per què que en un com, perquè “qui tinga un per què, inventarà un com”.

Els agrupaments escoltes

Si observem la jerarquia institucional de la FEV, veurem com els grups s'unixen en associacions i elles ho fan al seu temps en la federació. És esta una estructura des de baix cap a dalt, on la major importància la tenen els grups scouts, ja que és ací on té lloc l'educació dels xiquets i joves. La FEV, basant-se en les necessitats dels grups i de la societat en general, coordina el camí a seguir en el nostre objectiu de transformació social. Dins d'este camí, cadascun dels grups partix des d'una posció concreta, ja que la riquesa i la pluralitat definixen realitats diferenciades i particulars. És per això que els agrupaments han de tindre la suficient autonomia per a treballar en els àmbits que consideren oportuns segons els seus projectes educatius. Podemos partir de diferents realitats, però la força del nostre objectiu comú ens impulsa a caminar units.

“Optem pel creiximent espiritual com a base del desenvolupament personal. Des del màxim respecte cap a altres religions i cultures elegim Jesús de Nazaret com a model per a la vida personal i comunitària, i som part activa d'una Església oberta i plural que, en continu moviment, pretén la integració i la pràctica dels valors cristians en tots els àmbits de la nostra vida.”

Dimensió de sentit

El ser humà posseïx una dimensió transcendent, perquè té la capacitat de plantejar un sentit a la seua vida, de preguntar-se profundament per la seua existència, pel sentit de l'amor, el patiment, la vida i la mort. El ser humà transcendeix la vida material per preguntar-se per allò absolut, bé siga Déu, el més enllà, els valors, o la vida. La dimensió profunda, espiritual o transcendent del ser humà constituïx la dimensió essencial, ja que és la que dóna sentit a l'existència de cadascun de nosaltres. Ignorar esta necessitat humana, o reduir-la a la creença religiosa es un error fatal. Tot ser humà necessita donar sentit a la seua vida, bé des de la creença religiosa, bé des de la creença en determinats valors. Si no som capaços de donar un sentit a la nostra vida, la mort arriba en vida i ens convertim en titelles de l'atzar i de la necessitat. La depressió s'apropia de nosaltres.

Només des de la convicció profunda, només des de la vivència profunda de les seues creences pot arribar el ser humà a la plenitud. L'acció voluntària i solidària no pot convertir-se en un rentaconsciències

o un posatiretes. Des de múltiples instàncies de poder es pretén manipular el voluntariat, posant-lo al servei dels interessos dels grups dominants, convertint-lo en una acció puntual per solventar un problema puntual.

El voluntariat, l'acció compromesa i solidària mai pot ser més que l'expressió de la vivència contínua i quotidiana dels valors i creences que un posseïx, el reflexe d'una forma de vida assumida des del més profund. No anem els dissabtes a la reunió per divertir els xiquets i els joves, sinó com a expressió d'una inquietud que ens naix de dins, que ens obliga a educar joves, a ajudar els nostres amics, a exigir honestedat als polítics i a lluitar en contra de la fam i la guerra.

Jesús com a model

La lluita per un món més just i equitatiu, subvertint els criteris econòmics per l'amor a l'altre, és una cursa de fons. És una vocació per a una vida, en la qual tots necessitem referents. La figura de Jesús desborda amor en les seues relacions i en els seus fets; donant bé per mal, sempre al costat dels exclosos o marginats, sempre amb el seu missatge d'amor en la boca i en les mans...

El seu missatge de salvació, que no tot està perdut si els humans escollixen reconèixer-se com a tals uns a altres, i lliurement amar-se, està a la medul•la de la nostra proposta com a institució educativa.

El testimoni de Jesús mostra allò de pensar amb els peus: a anar s'aprén caminant, i a amar, amant. Per tant, el nostre primer referent és Jesús de Nat-zaret, que va trencar un model de relació entre les persones en considerar-les a totes com a germanes. Ell va ser el primer a entregar-se al servei dels seus semblants.

Església

Ningú no aprén a caminar a soles, ni molt menys a amar. El missatge d'amor és necessàriament un missatge a interpretar i viure en plural. És des de l'altre que l'imperatiu de l'amor cobra significat profund, que adquirix sentit. És a través de l'altre que cadascú de nosaltres escollix entrar en eixa lluita, en eixa cursa de fons. És amb l'altre que compartim anhels, dubtes, pors, alegries, suors, llàgrimes i esperances en la construcció d'eixe món millor, ací i ara. Cada persona està

cridada a deixar-se interpel•lar per l'altre i a permetre que l'amor encenga allò mort.

L'Església és des d'esta vivència dels valors cristians, i dins d'esta vivència, l'espai i el vincle per a l'organització, realització i vivència de l'inèdit viable. És la unió de vides i obres de tots aquells que creiem que eixe altre món no només és possible, sinó necessari i impostergable. És una oportunitat per fer real i tangible l'assentiment de cors que dóna sentit i força al revolucionari missatge de Jesús, i a la quotidiana tentativa de posar-lo en pràctica per cadascú de nosaltres. Tot i això, l'eixida de l'Església marca l'inici de la verdadera vocació del cristià al món, vivint els valors cristians en tots els àmbits de la vida.

“[...] i ens desesperàvem on només hi havia injustícia i ningú s'alçava contra ella.

I, tanmateix, sabíem que també l'odi contra la baixesa desfigura la cara.

També la ira contra la injustícia posa ronca la veu.

Malauradament, nosaltres, que volíem preparar el camí per a l'amabilitat no puguérem ser amables.

Però vosaltres, quan arriben els temps en què l'home siga amic de l'home, penseu en nosaltres amb indulgència.”

Als homes futurs, Bertolt Brecht.

En la cinquena part, a manera de conclusió, es reafirma el nostre objectiu dins de la societat.

“Per açò, optem per una FEV oberta i amb sentit, on tots els membres juguem un rol actiu en la construcció d’una societat més justa i solidària amb els empobrits, en la qual tots puguem sentir-nos més feliços en contribuir a fer más feliços els altres.”

Paper de l’educador

Perquè la Carta tinga realment sentit és necessari creure en ella, i sobretot, que creguem en ella els educadors escoltes. Dins del ventall de ferramentes que inclou el mètode escolta, podem destacar una per la seua especial rellevància: el model de l’educador. Perquè tota la proposta educativa de la FEV gaudisca de vertadera utilitat, és necessària la implicació dels educadors en tots els seus aspectes. Hem de creure en allò que diem i en allò que fem.

Per a educar en la solidaritat, és necessari (encara que no sempre suficient) que l'educador siga solidari. Podem no ser perfectes en la nostra tasca, pero las virtuds de cadascú poden suplir amb escreix en la nostra tasca, pero las virtuds de cadascú poden suplir amb escreix les carències de l'altre, i viceversa. Així, som capítols que quan treballem junts formem un gran llibre, en el qual poden guiar-se, inspirar-se i recolzar-se els xiquets i els joves.

Institució oberta

Dins de l'àmbit de la Comunitat Valenciana, en cada municipi o barri on existix un grup escolta, existixen altres organitzacions que d'una manera o una altra, també pretenen millorar la societat. De la mateixa forma que els membres de la FEV quan ens associem guanyem força i sentit, és necessari pensar que quan col·laborem amb altres associacions que compartixen els nostres objectius, també guanyem en recursos, incidència i capacitat de treball.

Els esforços de la FEV no han d'anar lligats únicament al creixement del propi escoltisme, sinó essencialment al de la societat en general. Correm el risc de viure en una peixera, que desconeix el mar obert. Així, la coordinació i cooperació amb la resta d'agents socials es revela com la manera de fer efectiva la transformació de xiquets i joves en ciutadans compromesos, sent, a més, una ferramenta important per a facilitar la nostra tasca quotidiana.

La FEV té sentit. És alguna cosa més profunda i més agossarada que una mera gestora administrativa. La FEV s'ha convertit, amb l'esforç de tots, en un espai de trobada, de formació, de reflexió, de vivència, de revolució i transformació. Som part de la FEV, ens identifiquem amb ella perquè hi trobem gent que pensa, sent i viu amb nosaltres i com nosaltres. És una instància que ens permet apropar-nos al nostre ideal. És una ferramenta, una mediació que ens ajuda en la nostra tasca d'educar xiquets i joves i construir una societat més justa.

Empobrits

Quant al terme empobrits, es va decidir optar per ell degut a la càrrega ideològica i dinàmica que suscita. Els fenòmens de pobresa a nivell mundial no són fruit de la natura, sinó més aviat de l'acció o l'omissió de les persones cap a les persones. El pobre no és pobre per pròpia voluntat. Dins dels marges de la seua pròpia responsabilitat, és subjecte pacient d'una estructura i un sistema que el fa cada dia més pobre.

Com diu Jon Sobrino a l'epíleg del llibre *Bajar de la cruz a los pobres*:

“Pobres són els qui no donen per descomptat, com una cosa normal, tindre vida, per la qual cosa jo no sóc un d'ells, ja que sí que done la vida per descomptada.

Pobres són els qui tenen (quasi) tots els poders d'este món en contra, la dimensió dialèctica que es deia abans, amb la qual cosa per la seua simple existència són una pregunta de si estic a favor o en contra d'ells.

Pobres són els qui no tenen nom: les vuit-centes mil persones de Kibera, amuntegades, pràcticament sense letrines. Pobres són, si se'm permet dir una aparent bajanada, els qui no tenen calendari: ningú sap què és el 7-0, encara que sí saben el que és l'11-S. El 7-0 és el 7 d'octubre, dia en què les democràcies bombardejaren Afganistan com a resposta a l'11-S. Sense nom i sense calendari els pobres no tenen existència. No són.

[...] Pobres són els empobrits, i molts d'ells moren - lentament o violentament - per ser-ho. De fam moren cent mil persones al dia, i cada set segons, un xiquet de menys de deu anys. I com que la fam pot ser superada, un xiquet que mor de fam avui, mor assassinat.”

Fer feliços els altres

En el seu últim missatge Baden Powell diu, respecte al sentit del moviment escolta, que “la verdadera forma d’obtindre la felicitat és fent feliços els altres”. El pòsit profund de la proposta de Baden Powell ha sigut renovat amb la Declaració de la Missió de l’Escoltisme de 1999.

Este text resumix els mètodes i la finalitat de l’escoltisme, un moviment ja centenari. Ha sigut i és una referència per a xiquets, joves i educadors, que continuaran sent, amb els seus esforços quotidians, motiu per a l’esperança.

MISSIÓ DE L'ESCOLTISME

“L'escoltisme té per missió - partint dels valors enunciats en la promesa i la llei scout - contribuir a l'educació dels joves i a la construcció d'un món millor, poblat de persones satisfetes amb elles mateixes i disposades a jugar un paper constructiu en la societat.

Açò s'aconsegueix a través de:

La implicació d'estos joves, en els seus anys de formació, en un procés d'educació no-formal;

L'ús d'un mètode específic que fa de cada u el principal artesà del seu propi desenvolupament, per a convertir-se en una persona autònoma, solidària, responsable i compromesa;

L'ajuda perquè els joves establisquen un sistema de valors basat en principis espirituals, socials i personals expressats a través de la promesa i la llei escolta.”

MODEL DE PERSONA

Una persona que confia en el ser humà, que està convençuda que la persona pot superar l'egoisme que el constreny per a passar a ser plena donació; que la persona pot ser protagonista de la seua pròpia història i és capaç de construir el seu projecte de vida.

Una persona amb esperança. Esperança del qui creu que un altre món és possible, que un món més just és possible. No una esperança ingènua, sinó l'esperança sensata i serena de qui viu conscient de la realitat tràgica en què ens trobem, però que no abandona la utopia i la voluntat de ser testimoni d'esta utopia, encara que mai arribe a veure-la en vida.

Una persona que dóna sentit i fonament a la seua vida, que cultiva la seua dimensió espiritual des

d'una perspectiva oberta i no excloent, on el cristianisme es presenta com una creença humanitzadora i plenificadora, però on es dóna cabuda a altres formes d'espiritualitat. Una persona que, encara que sempre amb dubtes, sap cap on va i què és el que vol.

Una persona que sent que viu en comunitat i es compromet profundament amb ella, des de conviccions íntimes i no per mer activisme. Comunitat pròxima o llunyana, però en la qual es produïx la trobada amb l'altre i així es redescobrix a ell mateix i redescobrix la grandesa de la vida.

Una persona crítica, reflexiva i creativa, que fuig del pensament únic, que utilitza les seues capacitats intel•lectuals per a estar perfectament ubicat en el món i per afrontar la vida des de nous i innovadors plantejaments des d'on buscar la justícia i la felicitat.

Una persona amb una profunda capacitat de sentir, d'indignar-se, d'apreciar els xicotets detalls de la vida, d'afectar-se amb el patiment de l'altre i solidaritzar-se amb ell.

Una persona en constant procés de construcció, que se sent com un ser inacabat i, com a tal, es pensa i es contruïx contínuament, sempre en profunda interrelació amb l'altre. Fruit d'esta convicció, estudia, reflexiona, investiga i treballa per a créixer i posar tots els mitjans possibles per assolir la justícia.

Una persona valenta, amb caràcter i força per a lluitar pel que creu, que cultiva eixa energia alliberadora, que menysprea ser tebi i que és capaç de fer front als reptes.

Una persona que se sent ciutadana del món, amb una identitat intercultural, una identitat col•lectiva, que es manté en unes arrels sòlides i clares, però que està oberta al món i a l'intercanvi cultural.

Una persona buscadora de la pau i educada per a la pau, per a la convivència, que positivitza el conflicte, que promou el diàleg i la resolució de les divergències amb l'ajuda de la negociació, que busca la cooperació i no la competitivitat, que transforma les dificultats en oportunitats de superació i de progrés personal.

Una persona austera, amb una visió global del món des de criteris de sostenibilitat i equilibri mediambiental. Que té l'austeritat com a forma de vida i critica els actuals models de consum, de producció i d'organització econòmica...

Una persona feliç amb els altres, amb la seua vida, amb les xicotetes coses, que assumix la senzillesa com a forma de vida i encara amb alegria els patiments que li toca viure.

“Però la verdadera forma d’obtindre la felicitat és fent feliços els altres. Tracteu de deixar este món en millors condicions de com el vàreu trobar; d’esta manera, quan us arribe l’hora de morir, podreu fer-ho feliços, perquè almenys, no perdéreu el temps i vàreu fer el possible per fer el bé. Estigueu llestos d’esta forma, per a gaudir una vida feliç i morir feliços; agafeu-vos a la vostra promesa escolta sempre, fins i tot quan hageu deixat de ser xavals. Que Déu us ajude a fer-ho així.”

Baden Powell